

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2005. gada 12. oktobrī

Bezmaksas

Dziedāt gan ar prātu, gan sirdi

Tas bija 1930. gadā, kad kāds jauns un enerģisks jauneklis vārdā Arnolds Ūsis vienā no pirmajām kristiešu sapulcēm Mazsalacā izteica ideju par garīgā kora dibināšanu. Pirmajā kora mēģinājumā sanāca pussimts cilvēku*.

Augusta otrajā nedēļā Mazsalacas baptistu koris svinēja savu 75 gadu pastāvēšanas jubileju. Svētki tika svinēti ar vērienu – svētku dievkalpojumā kora dziedātāju rindas bija pārpildītas. Jaunākajai dziedātājai bija tikai 6 gadi, bet vecākajai — 72. Koris Leonarda Skrundas un Inetas Martinsones vadībā izpildīja plašu un mo-

dernu dziesmu repertuāru. Pie klavierēm Aivis Martinsons, soliste Māra Martinsons, bet Andra Tuča ziņā bija saksofons un basģitāra.

Ciemos bija aicināts mācītājs un bērnu un ģimenes lietu ministrs Ainārs Baštiks, kā arī LBD (Latvijas baptistu draudžu) kora apvienības priekšsēdētājs Jānis Jūrmalis ar ģimeni.

Ineta Martinsons, kora pastāvīgā diriģente, stāsta:

— Svētkiem gatavojamies kādus 3 vai 4 mēnešus. Protams, nebija viegli, tika darīts smags darbs, tomēr gandarījums un pacēlums tagad ir liels. Uzskatu, ka svētki izdevās.

Īpašs prieks gatavoties kora svētkiem ir bijis

bērniem. Nospraustais mērķis, process un, protams, paši svētki – tas viss bērnus aizrauj, un man liekas, ka tieši viņi arī sajuta vislielāko prieku. Viņi ir pirmie palīgi pie lielām un mazām lietām, grib visur piedalīties, malači! Liels paldies jāsaka Leonardam Skrundam, kas ir ielicis milzīgu ieguldījumu korī.

Visiem, kas bija sapulcējušies dievnamā, tika dota iespēja klausīties svētrunu, ko teica Ainārs Baštiks. Pēc dievkalpojuma viņš arī deva nelielu interviju.

Jūs svētrunā runājāt par to, ka dziesmai ir jāskan gan ar dvēseli, gan prātu. Kā jums pašam ir ar dziedāšanu?

Ainārs Baštiks: — Esmu dziedājis. Padom-

ju laikā bija tāds kristīgs ansamblis *MaranAta*, kur arī dziedāju. Šis ansamblis bija pirmais Padomju Savienībā, kas izpildīja modernu kristīgo mūziku. No šī ansambļa pēc tam kādi 10 cilvēki kļuva par mācītājiem. Īstenībā neesmu nekāds dižs dziedātājs, bet mūzika man vienmēr gājusi pie sirds. Esmu par to daudz domājis – par mūzikas un dziesmas vietu dievkalpojumā. Mūzikai ir spēja atvērt durvis uz cilvēku. Mūzikai, īpaši kristīgai mūzikai, ir jāliek klāt sava sirds, citādi tā, lai arī cik profesionāla būtu, neievibrēs.

Turpinājums 2. lpp.

* Vairāk par šo notikumu lasiet MBD ikmēneša izdevumā "Mana betānija"

Esi sveicināts, mazsalacieti!

Ar lielu prieku gribu jums stādīt priekšā ko pavisam jaunu, bet tajā pašā laikā ilgi gaidītu un gribētu. «Mazsalacietis» ir avīzes «Liesma» jaunais ikmēneša pielikums, kas turpmāk tiks veltīts tikai un vienīgi Mazsalacai. Tas centīsies atspoguļot dzīvi un notikumus Mazsalacā un tās tuvākajā apkārtnē, uzklausi jūs, iztaujās, izklaidēs un informēs.

«Mazsalacietis» ir gatavs tikties ar jums, Mazsalacas iedzīvotāji, un, protams, arī ar visiem pā-

rējiem, kas ir ieinteresēti šīs pilsētas dzīvē. Tas ir atvērts diskusijām, jautājumiem un jūsu novērtējumam.

Tā jau dažreiz var šķist, ka nelielās pilsētās viss maisās kā zupas katlā. Var sūroties, ka maz kas notiek un ka citur zāle ir zaļāka, gaiss svaigāks un dzīve daudzveidīgāka.

Es gribētu jūs iedrošināt un iebilst, sakot, ka Mazsalaca nebūt nav garlaicīgs zupas katls, par kura saturu jau viss zināms, pirms nopemam vāku virumam. Joprojām šī pilsēta slēpj sevī mazus un lielus atradumus, labas un derīgas lietas, personības un darbus, ko vērts celt gaismā un rādīt ci-

tiem. Arī nelielumam ir savas priekšrocības, kaut vai ar to, ka šeit cilvēks nepazūd vienveidīgā masā. Mazās pilsētās dzīvojošiem ir fantastiskas iespējas izcelties, pierādīt sevi un savu varēšanu, būt īpašiem un tikt patiesi novērtētiem – ja viņi tik tiešām to vēlas. Protams, nekas nenotiek arī bez pretstatiem, jo, kā labajam ir lemts labi izcelties, tā arī neļēdzīgo un nesmuko tik viegli nenoslēpsi.

Šobrīd aktuāla tēma jauniešu vidū ir došanās iekarot jaunus apvāršņus, un tas ir labi! Aizceļojiet, iegūstiet pieredzi, jaunas vēsmas ir svētīgas un derīgas! Tikai neaizmirstiet atgriezties, jo katram taču ir paredzēts kāds unikāls zemes pleķītis zem

saules. Un kāpēc tam būtu jābūt kādam saspies-tam dzīvoklītim, piemēram, Rīgas centrā, ja pēc jums jūsu dzimtajā pusē ir palikusi tukša vieta ar jūsu labo enerģiju, kas nevienam nepieder un nepiederēs?

Protams, jūs teiksiet – mazās vietās grūta iztikšana, un arī šeit jums būs pilnīga taisnība. Šis ir koks ar diviem galiem, un ne manā ziņā ir to svērt vienā vai otrā virzienā.

«Mazsalacietis» gan paliks Mazsalacā, iznāks reizi mēnesī un kopā ar mani mēģinās rādīt, kāda tad mūsu Mazsalaca īstenībā ir. Sekosim līdzi!

ILZE MITĀNE,
«Mazsalacieša» redaktore

